

El passat mes de setembre el president del Govern basc va fer el seu històric discurs proposant un estat basc associat a Espanya. Doncs, just cinc minuts després d'acabar-lo, diversos web (curiosament no la del Govern basc, que va tardar una mica més) ja l'havien penjat de les seves pàgines i convidaven els lectors a llegir-lo. Entre aquests lectors que el podien llegir, òbviament, hi havia també molts periodistes que així varen tenir accés de primera mà al text. És un exemple bastant corrent de com Internet ha fet canviar ja alguns hàbits en la professió. Especialment un de bàsic: l'accés a les fonts.

De vegades es donen situacions ben curioses. També al setembre, l'OTAN va decidir que una de les quatre bases de desplegament ràpid de

l'OTAN anava a parar a Bétera (el Camp de Túria). Això era dilluns abans de la Mercè i l'OTAN ho va anunciar en una roda de premsa on, pel que es veu, li varen fer molt poc cas. Tan poc que el dia de la Mercè cap diari ni emissora ni web no en parlàvem. A mig matí festiu, tanmateix, el tant-tam va començar a sonar gràcies al fet que fos publicat amb pèls i senyals per... l'agència iraniana Irna! L'existència de magnífics rastrejadors d'informació, com és el cas del Google, permet coses

d'aquestes: avisos que arriben dels llocs més impensats, amb informació fonamental. Una trucada a Brussel·les o una visita al web de l'OTAN bastava aleshores per confirmar la informació. I per posar-la a les portades. No deixa de ser curiós el viatge. Brussel·les- Teheran-València-Brussel·les. Però el cas és que la veracitat de la informació era total.

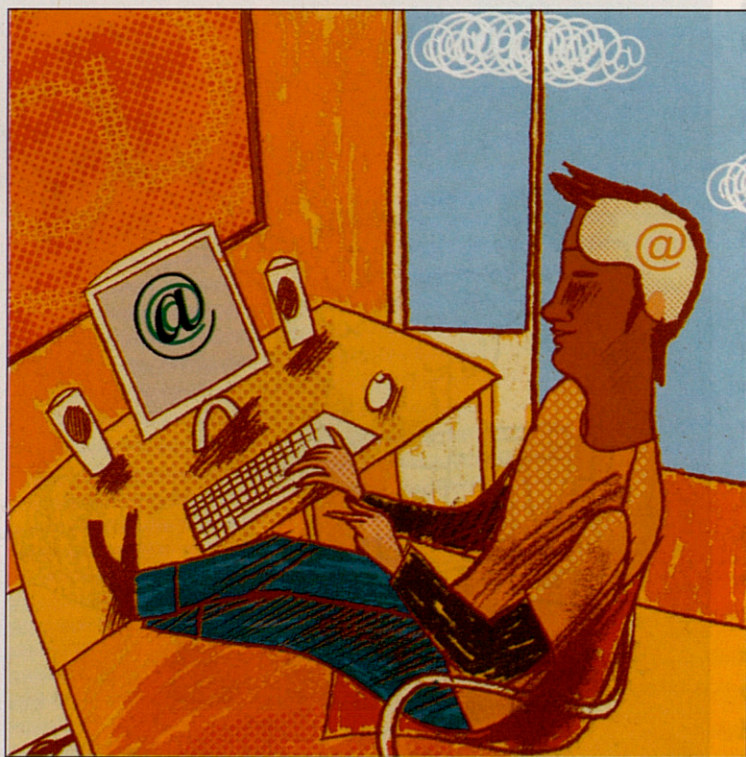
Posats a contar històries, només del setembre, una tercera: dimecres 18 al matí a VilaWeb feiem públiques les subvencions del Govern espanyol a la Fundació Francisco Franco. I ho feiem, en la tradició del mitjà, enllaçant a la pàgina web de la Fundació i a les pàgines del BOE on s'explicitava el preu pagat. La discussió, doncs, era inútil. Les fonts eren públiques i transparents i el "cacau" que es

va muntar a continuació en la resta dels mitjans es va basar, lògicament, en les dades del web. (Amb tot, encara va haver-hi algun periodista, diguem-ne curiós, que va trucar a la redacció de VilaWeb per intentar mesurar la «credibilitat» de la notícia. Premi!)

Són tres exemple només del que ens trobem cada dia. En molt poc temps, el web ha passat de ser un entreteniment a ser una eina vital per a moltes redaccions. Sobretot quan es pot anar directament a la font de la notícia.

Això obliga, certament, a crear nous hàbits i rutines, i a aprendre a gestionar tota aquesta informació que arriba des de la Xarxa. En general, en les redaccions dels diaris

tradicionals ara és una feina que fan molt encara els «espavilats». No s'ha aconseguit integrar-la en la rutina de tots i cadascun dels redactors, malgrat que avui la major part d'ells tenen l'accés a la Xarxa a la pantalla. No passa res. És normal. En definitiva, això converteix Internet en una eina més en les mans dels espavilats (generalment joves) que poden prosperar de la seua mà. En qualsevol cas, el que ja s'ha acabat és el menyspreu amb el qual alguns varen rebre la Xarxa. Fa molt temps

SONIA P. FLORES
Dibuixant

que ja no em trobe ningú que enceta la cantarella aquella segons la qual això d'Internet és una moda que passarà. No. Internet ha arribat per quedar-se. Ho saben molt bé, per exemple, els companys de les Illes. Fa uns mesos el Govern balear va decidir enviar tota la seua informació per la Xarxa i va crear un web excel·lent on es poden trobar textos, imatges, talls de veu i fins i tot vídeo, de tant en tant. No és possible, en aquest sentit, seguir l'actualitat del Govern sense mirar-la. Òbviament tampoc no és suficient amb mirar aquest web. No perdem per això el món de vista: no hi ha prou amb mirar el web. Les notícies segueixen estant al carrer i el web només és un ajut. Però probablement és l'ajut més gran per a un periodista dels molts que han aparegut els darrers anys.